

BÍBOR KÖR ANYAGOK
A remény szárnyán sorozat

2. SHOUD – ADAMUS SAINT-GERMAIN közreműködésével, Geoffrey Hoppe csatornázásában

2024. NOVEMBER 2.
www.crimsoncircle.com

Vagyok, aki Vagyok, Adamus a Szuverén Birodalomból.

Ah! Üdvözöllek, drága Shaumbra! Üdvözöllek benneteket a Shaumbra Pavilonban itt, Konán, Hawaii-on. Üdvözöllek mindannyiótokat egyenként az otthonotokban is, ahol szintén veletek vagyok. Összegyűlünk most a shaumbrákkal a világ minden tájáról, egyesítjük az energiáinkat, a fényünket erre az ünnepségre, amit havonta tartunk.

Érdekes zenével nyitottunk ([erre a videóra](#) utal), és be kell vallanom, hogy én vezettem el hozzá Cauldrét. Úgymond segítetttem neki kiválasztani. Alapból nem ez a kedvenc fajta zeném – hangos, és olyan ízé, rockos vagy hogy is hívják – de azt éreztem, hogy annyira kapcsolódik ahhoz, amit mi itt csinálunk.

Észre vehettétek már, hogy mi így foglalkozunk itt dolgokkal, majd évek múlva egyszer csak bekerül a tömegtudatosságba, és megjelenik egy dalban vagy filmben, könyvben vagy a hírekben, mert mi kirakjuk ezeket oda. Kifejezetten ennek a dalnak az esetében a szöveg – mintha csak a Shaumbra írta volna. A dal, az

üzenet intenzitása, szinte mint ami most a ti szívetekben van, a szenvedély. Úgyhogy igen, kifejezetten ezt akartam ma lejátszani, de a holló témája miatt is. A holló. Erről fogunk beszélni a mai Shoudunkban, a holló.

De most, először szeretnék üdvözölni mindannyiótokat. Megcsináltatok. Eljutottatok idáig. Itt vagyunk, és *annyi* minden történik most – valószínűleg éreztétek, *annyi* minden történik – az egész világon.

Elérkezünk arra a pontra, ahogy Cauldre és Linda említették a nyitó szekcióban, amikor választások lesznek az Egyesült Államokban. Ez több mint egy szimpla választás. Ez igazából egy irány, hogy „Merre tart a bolygó?” Nem csak az USA-beli választások miatt, hanem hogy merre tartanak a dolgok? És ahogy mindenki tudja, most nagyon megosztott a helyzet, az emberek beleragadnak a hiedelmeikbe, és nem figyelnek – csak arra, amit hallani akarnak – nem figyelnek oda mindenre. És míg ez lehetne egyfajta reveláció, felismerés, a megértés ideje, egy lehetséges káoszpont a bolygón, mindez igazából a bolygó növekedésének a része. És szeretném, ha nagyon-nagyon tisztában lennétek ezzel, mindegyikőtök, bármi is történik a következő hetekben. Ez egy történelmi pillanat a Földön. Maradjatok amögött a kerítés mögött, amit Cauldre és Linda is felemlített! Ne vonódjatok bele ebbe gyászos és nyomorult hangulatába annak, ami most történik! Maradjatok a kerítés mögött, és ragyogjatok úgy, ahogy még soha!

Halál

Egy hete volt a [*DreamWalker Halál*](#) workshop, a DreamWalker Halál frissített verziója, és nagyon élveztem. Nagyon sok energia volt benne. Úgy értem, nem csak a halál témájában, hanem az egész halál-fogalommal kapcsolatban itt a Földön. Említettem ott, hogy

Gaia épp haldoklik. Gaia haldoklik. Elhagyja a bolygót. Az energiái haldokolnak. Észrevehetted a mindennapi tevékenységeid során. Észrevehetted a hírekben, Gaia haldoklik.

Azt is mondtam, hogy az emberiség haldoklik. Nem csak abban az értelemben, hogy előbb-utóbb mindenki meghal, hanem az emberiség, ahogyan ma ismerjük, már a végét járja. Szó szerint minden haldoklik, és ez nagy részét alkotta annak, amiről a DreamWalker Halál frissítése szól. Minden haldoklik. És ez nem rossz dolog. Tudom, most néhányan bepánikoltatok, és megbántátok, hogy benéztetek ide ma. Ezt nem egy félelmetes, sötét üzenetnek szánom, egyáltalán nem. Ami azt illeti, amint túlléptél a saját félelmeiden és a halál régi felfogásán, meglátod a szépséget benne.

Most egy reveláción, egy felismerésen megyünk keresztül. Nagyon sok változáson megyünk keresztül. A testetek haldoklik. Nem csak azért, mert minden nappal egy kicsit öregebbek lesztek, az egész biológiai lét fogalma, annak az egésznek a fogalma, hogy mi a biológia, haldoklik. Hogy lecserélődjön, hogy megújuljon, hogy újjászülessen bizonyos értelemben, bármi is következik az emberi faj számára.

Most minden haldoklik, és most nagyon időszerű is, hogy erről beszélünk, így két nappal Halloween és egy nappal a halottak napja után. Ez egy amolyan utó-halloweenes üzenet itt ma. De minden haldoklik, és arra kérlek, hogy érezzétek át az ebben rejlő áldást és örömet.

A halál az egyike azoknak, amik bele lettek szőve az Adam Kadmon sablonba. Nem úgy, hogy szó szerint, ahogyan most ismeritek a halált. Nem azt jelentette, hogy mondjuk 80-90 évig fogsz élni, és aztán meghalsz. Hanem az egész elgondolás a revelációról, felismerésről, a megújulásról, arról, hogy belemegyünk valamibe, hogy aztán bölcsebben, örömtelibben, saját esszenciánkat jobban ismerve emelkedjünk ki belőle, ez lett beleszőve. Mindig jelen volt

az a fenntartás, hogy annyira beleveszünk abba, amibe belemegyünk az első inkarnációnk során, annyira belevonódunk, hogy lehet, hogy nem tudunk kijönni. Ezért lett kitalálva ez az egész halál témakör. És most minden eddiginél jobban haldoklik a bolygó, az emberiség haldoklik, Gaia haldoklik, és mindez helyénvaló. Itt az ideje.

Nagyon hosszú ideig be voltak ragadva a dolgok a Földön. Gondolok itt a biológiára, ami beragadt az evolúciós formájába a készen betöltődő formája helyett, vagy amit néhányan beavatkozásnak neveznének. De az inkább betöltődés. A biológia csak folyt tovább a medrében egészen Atlantisz ideje óta, nem sokat változott. Az emberi elme sem sokat változott. Több neuronja lett, ennyi még sosem volt, mint ma, de ez igazából, bizonyos értelemben inkább csapás, mert így csak bonyolultabb.

Minden, ami körülvesz titeket, beleértve benneteket is, haldoklik. És azért imádtam a DreamWalker Halált, mert meg tudtuk szólítani. Egyenest belenéztünk a szemébe, és nevettünk, ünnepeltünk, és átöleltük, befogadtuk. Egyáltalán nem rossz dolog ez a halál. Ez csak a következő lépés.

Igen, van ez a halál egész folyamata, hogy keresztülmész a fájdalomon és a gyászon, büntudaton, mélyponton, még akár siránkozáson is, de annyi szépség van benne. Ez az *És*. Ez a valódi *És*. Ez az igazi, a végső *És*, Isza drága Lindája. Ez a végső *És*, hogy van halál, de ez az *És* a reveláció, a felismerés, a megértés és a megújulás ideje.

Természetesen ott voltál a DreamWalker Halál kurzuson. Mi volt az érzésed vele kapcsolatban?

LINDA: Nagyon gyönyörű, mert teljesen megnyitja a lehetőségek szépségét messze mindamögött, amit a halálról gondolunk.

ADAMUS: Igen.

LINDA: Nagyon messze.

ADAMUS: A halál valóban a legnagyobb félelme az embereknek. Egész tárházuk van félelmekből, nagyon sok, de a halál a végső félelem, az ismeretlentől való félelem. Ez egy kicsit, úgyszólván gyönyörű, már-már színpadias felállítás, hogy nem tudják, mi történik a halál után. Sok elgondolás van róla. Beszéltek róla a vallások, és mondtak dolgokat, meg néhányaknak vannak halálközeli élményeik, és elmesélik, hogy „Hát, nagyjából ilyesmi.” De tényleg nagyon kevés valódi információ van róla, és ez nagy áldás, mert nem tudni, mi fog történni. Nem tudják, milyen gyönyörűségbe fognak belépni. Ez nem csak annyi, hogy azt hiszed, úgy fogod folytatni, ahogy most vagy. Ez egy valódi átalakulás, méghozzá egy gyönyörű átalakulás. És ha tudunk segíteni azzal, hogy a fényünkkel megvilágítjuk a bolygón a halál témakörét, segíteni túllépni az ismeretlenbe való továbblépés félelmén – és még így is sokaknak nagyon-nagyon ismeretlen lesz –, hogy túllépjünk ezen az alapvető, elsődleges emberi félelmen, képzeljétek csak el, mit tesz ez a tömegtudatossággal! Képzeljétek el, milyen hatása lesz ennek!

De most arra kérlek titeket, hogy érezzetek bele – fenntartások nélkül, félelmek nélkül – abba, hogy minden haldoklik. A fák. A madarak. Az emberek, akiket az utcán láttok. Gaia is. És érezzetek bele a rendkívüli szépségébe annak, ami történik.

(szünet)

Nos, vannak emberek, akik nagyon félnek a haláltól, mert vagy attól félnek, hogy megszűnnek létezni, vagy még rosszabb, megítéltetnek, és az egyik vagy a másik helyre küldik őket egy örökkévalóságra, vagy még ennél is rosszabb, a purgatóriumba. Könnyebb kijutni a pokolból, mint a purgatóriumból.

De érezzetek bele egy pillanatra. A szépségébe annak, ami most zajlik ezen a nagyszerű bolygón.

(szünet)

És ebben benne van az újjászületés, az új. Pár éve mondtam, hogy most minden megújulóban van. De ezzel együtt el is hal. Minden a bolygón – biológia, természet, oktatás, az a dolog, amit az emberek intellektusnak neveznek – mind lassan meghal. Néhány dolog a lebomlás egy nagyon elegáns állapotában van. Más dolgok inkább rothadva távoznak; megint mások nagyon méltóságteljesen. De minden elhalóban van.

És ha tényleg bele tudsz érezni ennek a szépségébe – ez nem megszűnés, ez nem megsemmisülés, ez átalakulás – ha bele tudsz érezni, akkor először is az életed sokkal-sokkal könnyebb lesz. Másodszor, meglátod a halál *És*-ét, a szépséget, ami benne rejlik. És aztán rájössz, hogy valójában igazán semmi félnivaló nincs benne. Egyáltalán nincs.

Úgyhogy igen, minden – minden ezen a bolygón – haldoklik. Jó értelemben. És ismétlem, emiatt olyan fontos most az a fény, amit te és mások behoztok, mert megkönnyíti mindezt. Segít méltóságteljesebbé tenni a halál folyamatát. Azután pedig lehetővé teszi, hogy az energiák igazán szolgáljanak, ahogy eddig még soha nem tették.

Most – hogy nagyon leegyszerűsítsem – most azt mondhatjuk, hogy, nos, tudjuk, hogy az energiák szolgálnak benneteket. Mindenkit egyénileg, segítenek titeket. És azt kell megérteni, hogy eddig a halálba segítettek titeket, mert az van bennetek a születés pillanatától. Onnantól a halálba vezető úton jártok. Így hát azt szolgálják. Igen, adnak tapasztalásokat, adnak történeteket, adnak örömet, meg minden ilyesmit. De végsősoron az az energia, amit az emberek használnak, ahogyan használják, az a halálukhoz visz. És most képzeljétek el, ha ez az egész felfogás megváltozik – és ez egy igazi, valódi reveláció, egy felismerés, egy igazi transzformáció, átalakulás, és ebben nincs mitől félni – képzeljétek el, milyen

hatással lesz ez a változás arra, ahogyan az energia szolgál benneteket, a ti energiátok!

Sokat beszéltem arról, leginkább a Keahakban, sokat nyüstöltem a keahakosokat azzal a kérdéssel, hogy „Meg tudod engedni az energiádat, hogy szolgáljon téged... Mesterként?” Akárhogyan is, az energiád téged szolgál. Abszolút. Pontosan azt kapod, amit te teremtesz. Semmi kétség efelől. Senki más nem tesz veled semmit. Az energiáid szó szerint reagálnak nem csak az elméd gondolataira – mert azok nem túl erősek – hanem a hitedre, a szívedre, az érzelmeidre, a tudatosságodra, a lelkedre. Az energiák mindig, mindig szó szerint reagálnak. Soha nem hibáznak. Soha nincs olyan, hogy nem eléggé szolgálnak, vagy túlságosan szolgálnak. Mindig kiszolgálnak téged. De a kérdésem hozzátok: „Meg tudod engedni az energiáidnak, hogy szolgáljanak téged... Mesterként?”

Igen, a nyilvánvaló válasz az, hogy „Persze.”, de akkor miért nem teszed? Vagy miért fogod vissza? Miért vagy egyik nap a Mester, másik nap meg nem? Mert még mindig bizonytalan vagy. Még mindig félsz. Még mindig visszafogod magad bizonyos dolgok miatt, részben a halálprogramozottság miatt; részben pedig mert, nos, akkor lehet, hogy meghalna a főszereplője a történetednek. Így hát megengeded az energiáidat, engeded, hogy szolgáljanak, de nem feltétlenül Mesterként.

Úgyhogy most arra kérlek, hogy végy egy mély lélegzetet, és ti, keahakosok, már jól ismeritek ezt, tedd fel magadnak a kérdést: „Megengeded az energiáidat, hogy szolgáljanak téged... Mesterként?”

Ez persze felveti a kérdést, hogy mi az a Mester? De ezt már tudod a szívedben. Már tudod, hogy mi az a Mester. Végző soron a Mester a szabad választásról és a bölcsességről szól. Mit szeretnél? És hogyan integrálsz a bölcsességet abba, amit szeretnél? Már nem az a fajta éretlen ember vagy, aki csak pénzt meg szexet vagy

ilyesmiket akar. Már érett vagy, mit szeretnél igazán? Mi fontos neked igazán?

Akkor az energiák azt fogják követni, Mesterként fognak szolgálni téged. És legtöbbször felismeri, hogy nem, ez nem a pénzről szól, nem a hírnévről szól, és legfőképpen nem a hatalomról. Mi szolgálja a szívedet, és mi szolgálja a lelkedet? Mit választasz igazából? És akkor az energiák követni fogják azt. De addig, mint a legtöbb embernél, az energia a halárhoz szolgálja őket. Úgy értem, hogy a halál vonzza őket, afelé tartanak, és az az egyik felülíró tényező a döntéseikben és az életük alapfelállásaiban. Az energia a halálba szolgál.

Tehát, nem akarok túl sokat rugózni a halálon, de ez a mai nap egyik témája, hogy megkérjelek benneteket arra, hogy felismerjétek a tiszta szépséget a halálban. És az segíteni fog, hogy túllépjétek a félelmen. Az segíteni fog, hogy átirányítsátok az energiáitokat az életre. Amint megértitek a halált, amint befogadjátok a halált, amint belélegzitek, onnantól tudtok igazán élni, mert már másképp fognak szolgálni az energiák.

A holló

Nos, kérem, hogy tegyenek ki egy képet a képernyőre. Ez egy kép egy hollóról, mai napunk fő témájáról. Apropos, a lejátszott bevezető dalban több téma is volt. Az egyik a holló, a másik pedig a felismerés. A reveláció.

Azok kedvéért, akik később kapcsolódtok be, és nem láttátok a videót, kérem, hogy szerepeljen itt egy link hozzá a szöveges átiratban és a videón, hogy megnézhessetek, hogy miről beszélünk, ha nem élőben hallgattátok. (A videoklip: [Good People – Mumford and Sons with Pharrell Williams.](#))

De itt a képünk a hollóról. Érezzetek bele egy pillanatra!

(szünet)

A holló képe. Kérlek, hogy tényleg érezzetek bele.

(hosszabb szünet)

Milyen érzéseket hoz fel? Ha ránézel a hollóra. Félelmet hoz elő?

(szünet)

Vagy esetleg fájdalmas szomorúságot?

(szünet)

Sokak számára a halál szimbóluma a holló, a sötétségé, a közelgő ítéleté.

(szünet)

A holló képe felhozhat szorongást, félelmet, zaklatottságot.

(szünet)

Többnyire meglehetősen negatív dolgokkal társítják az emberek a hollónak ezt a képét, nem tartják túl jónak. Nem túl jó. Nem feltétlenül szeretnek ránézni vagy rágondolni, hiába egy gyönyörű madár. Igazán fenséges madár. És eszünkbe juttatja Edgar Allan Poe-t, az amerikai író, költő és kritikust. Az 1800-as évek elején született és nőtt fel Boston környékén. Ő írta azt a híres verset, *A holló* címűt. Javaslom mindannyiótoknak, hogy olvassa el, ha még nem tette volna. Edgar Allan Poe: *A holló*

Poe-nak nagyon érdekes élete volt. Imádtam a munkáit is, de micsoda érdekes élete volt! Korán elvesztette egy szerettét, a feleségét, ami mély kétségbeesésbe taszította. Nagyon-nagyon-nagyon tehetséges ember volt. Az írásai – többnyire – felülmúlhatatlanok voltak. Hatalmas belső tisztánlátása volt, és erős kapcsolata más világokkal. De a halál, ami az életében történt, tragédia volt. Ennek eredményeképpen erősen inni kezdett. Alkoholista lett. Kokainozott is. Alkoholt és kokaint használt arra, hogy levigyék őt a kétségbeesése mélységeibe.

Azt próbálom ezzel mondani, hogy nem arról van szó, hogy függő volt. Nem arról van szó, hogy gyenge volt, és ennyire tellett tőle,

nem tudott túljutni a dolgokon, mert általában nem ez a helyzet. Tudjátok, amikor valaki alkoholista, akkor az az általános nézet, hogy nem tudja kontrollálni magát, vagy most már azt mondják, hogy az egy betegség, meg hogy gyengeség. Azt mondják az emberek, hogy függővé vált valamitől, ami erősebb nála, hogy van ez a nagy alkoholista aspektusa.

Az igazság az, hogy szinte kivétel nélkül amikor valaki olyasmihez folyamodik, mint az alkohol, vagy akár szexuális torzulások vagy drogok vagy ilyesmi, akkor azt üzemanyagként használja ahhoz, hogy egyre mélyebbre vigye őt a reménytelenségébe. De nem úgy, hogy egy reggel az emberke azzal kel, hogy „Bele akarok menni a reménytelenségbe.” Nem az ember mondja, hogy „Meg akarom tapasztalni, mennyire rosszak a dolgok.” Hanem van valami a háttérben, ami ezt teszi. Nevezhetjük bárminek. Nevezzük mondjuk hitnek. Olyasmi ez, hogy ehhez vonzódnak. Különben nem csinálnák. Különben nem csinálnák. Mondhatnánk, hogy „De hát lehet, hogy a családja hajszolta bele.” vagy hogy „A szerelme tette ezt vele.”, vagy a körülmények, a szegénység vagy betegség vagy akármi. De ők szó szerint arra használják ezeket, az ilyen drogokat meg az alkoholt, hogy belevigye, hogy beletolja őket a legnagyobb kétségbeesésükbe.

Bizonyos szinten – nem az emberi tudatosság szintjén, de egy szinten – azt akarják látni, mennyire sötét a sötétség. Látni akarják, milyen messze van az alja. Nos, én nem javaslok egy percig sem. „Miért?” – kérdezi Cauldre. Azért nem javaslok, mert ti már mind túl vagytok ezen. Nem kell még egyszer végigcsinálnotok. Ti már kiderítettétek, mennyire sötét a sötétség. Nem kell újra meg újra visszamennetek és kiderítenetek. Láttátok, hogy eléggé, rohadtul sötét, és nem ez az, amire az ember vagy a lélek igazán vágyik. De térjünk vissza Edgar Allan Poe-hoz.

Brillíáns ember, és keményen belekezdett az alkoholizálásba és a kokainozásba. És csak 40 éves koráig élt, meglepő módon.

Számomra persze nem meglepő, de a legtöbb embernek ez nem nyilvánvaló. Ilyen fiatalon halt meg, és a halálát rengeteg rejtély övezi. Az alkohol miatt volt? Valami gonoszság volt, valakik el akarták kapni valamiért? Sok az összeesküvés-elmélet meg más ilyesmik, de a lényeg az, hogy egyszerűen csak készen állt a távozásra. Nagyon-nagyon intenzív életet élt, fantasztikus munkássággal. De a legnagyobb műve, ami miatt igazából ismerik, az *A holló. A holló.*

A vers cselekményében – ami valójában az ő története –, a vers cselekményében adott egy ember, akinek történt valami az életében, ami, nos, sötétségbe, fájdalomba, kétségbeesésbe döntötte őt. Ő pedig úgy gondolja, hogy majd elkerüli a fájdalmat. Megpróbálja elkerülni. Mindent megtesz, hogy ne kelljen szembenéznie az érzelmeivel. És ez itt egy kiváló példa. Lesznek érzelmeitek. Voltak érzelmeitek. Mesterként ti belemehettek ezekbe az érzelmekbe, bármilyen nehezek, bármilyen kemények, bármilyen csúnyák is. De Mesterként bele tudtok ezekbe menni. És nem úgy, hogy „Minden rossz elmúlik egyszer.” Egyáltalán nem. És nem is úgy, hogy „Minden nap csillámpónis vattacukros habos sütis meg mindenfélés lesz.” Ez nem így működik. A Mester nem így működik. Hanem úgy, hogy a Mester képes fogni a dolgokat – a saját életét, tragédiákat, amik előfordulnak –, és beengedni, beléjük menni félelem nélkül, és ott találni valamit, amit azelőtt még sosem tapasztalt.

Lementetek már néhányszor a sötétség mélyére – ebben az életben, más életekben, mélyen belementetek – de legtöbbször nem úgy emelkedtetek ki belőle, hogy felhoztátok volna a teljes bölcsességet, az igazgyöngyöket, az adott tapasztalás drágaköveit. Megtudtatok dolgokat. Sok tekintetben tágitottátok a tudatosságotokat, de oly sokszor elmulasztottátok begyűjteni a valódi, mély bölcsességet. Ez majd később megtörténik. Megtörténhetne most is, de majd később fog, ahogy megnyitjátok az Akashátokat, és megengeditek, hogy minden tapasztalásotok és történetetek bölcsességgé váljon.

De itt van nekünk ez a szituáció *A hollóban*, ahol a férfi megtapasztal valami újat, és megpróbál elmenekülni, elbújni előle, vagy semmibe venni azt. És akkor hirtelen megjelenik a holló. A holló, micsoda szimbólum!

A narrátor először, a mesélő a történetben, aki nincs megnevezve – soha nem adnak nevet a narrátornak, ami szerintem hatékony írástechnika, mert ez lehetővé teszi, hogy az olvasó beleélje magát a helyébe, ahelyett, hogy mondjuk Bélának vagy Marinak hívná. Névtelen. Ő a narrátor. És itt a narrátor először megpróbálja félvállról venni a hollót, ami már rendszeresen feltűnik. „Eh, nem fog rámijeszteni. Az álmaimból valósággá pukkanó madár nem létezik, nem bánthat.” Kigúnyolja. De minél többet gúnyolja, annál inkább valóságossá válik. Minél inkább próbál nem tudomást venni róla, annál jobban jelen van, és kisvártatva a holló már szinte állandóan ott van.

Most pedig idézzétek fel a gondolataitokat arról a hollóról, amit a képen láttatok! Mutassuk meg még egyszer! A holló.

Ez jelent meg Poe-nak, vagyis a történetben, természetesen, a narrátornak. Sok tekintetben gyönyörű madár, de baljóslatú. Sokaknak rémisztő lehet. A karmai meg a csőre, amikkel bármit szét tud szaggatni.

Szóval ez jelent meg minden nap, minden áldott nap, és hamarosan az örületbe kergette a narrátort. „Miért jelenik meg folyton ez a madár?” Az elején még eléggé jelentéktelen volt, de most már mindig ott van. „Mit jelent? Mit akar üzeni? Miért van itt? Én volnék az? Másik világból jött valami?” Kezdett megrémülni tőle. Túlvilági. És egyszer csak elkezdett beszélni a hollóhoz, kérdéseket kezdett feltenni neki: „Mit keresel itt? Honnan jöttél? Hogy kerültél hirtelen az életembe és az álmaimba?” A holló pedig egyetlen szóval válaszolt: „Sohamár.”* „Sohamár.”

A narrátor elsőre azt gondolta, „Hát, ennek a hollónak nincs valami nagy szókincse.”, de aztán elkezdett mélyebben beleérezni a holló szavaiba: „Sohamár. Sohamár.” És a holló mindig csak ennyit mondott. Az egész párbeszédben, amit a narrátor folytatott a hollóval, ahogy egyre mélyebbre ment a sötétségbe, a holló mindig csak ennyit mondott: „Sohamár.” Semmi többet. Semmi mást nem mondott, csak azt, hogy „Sohamár.”, és ez az örületbe kergette a mesélőt. Az örületbe. És minél többször hallotta a madártól a „Sohamár”-t, annál jobban feldühödött, „Mondj már mást is! Oka kell legyen annak, hogy itt vagy. Mi történik?” A madár meg csak: „Sohamár.”

„Mit jelent ez? Mint jelent a sohamár? Sohamár mi? Azt jelenti, hogy sohamár, meg fogok halni? Sohamár nem fogok újra szeretni, ahogy szerettem? Sohamár nem leszek teljes? Sohamár mi? Mi?” El tudod képzelni, ha te lennél a helyében, és kérdéseket teszel fel – ahogy teszitek minden éjjel. Kérdéseket tesztek fel nekem vagy néha Kuthuminak, és az összes válaszunk az lenne, hogy „Sohamár.”? Ti is megőrülnétek egy idő után, és ez történt *A holló* című versben. Beleőrült.

Nos, itt megállok egy pillanatra, hogy reflektáljak erre. Tegyük vissza a holló képét a képernyőre.

Elég volt

Elég érdekes: „Soha már.” és „Elég volt.” Elég volt. Régóta mondjuk ezt a Shaumbrával: „Elég volt. Többé nem tűröm el ezt. Elég volt abból, hogy az emberek kihasználnak. Elég volt abból, hogy kidolgozom a belemet másokért. Elég volt ebből a megvilágosodás-izé utáni keresésből. Elég volt a kihasználásból. Elég volt az életekből. Elég volt abból, hogy a földönkívüliek beleavatkoznak a Föld dolgaiba. Elég volt abból, hogy nem tisztelem önmagam. Elég volt a kételyekből. *Elég volt a kételyekből!* Elég volt a zűrzavarból.”

Úgyhogy, bizonyos értelemben *A hollót* élitek, sok-sok értelemben. Módotok találtok rá, hogy belemenjete a sötétségbe, nem azért, mert gyengék lennétek, nem azért; mert valójában inkább hősök

vagytok. Hősök vagytok, akik kiderítik, mi van abban a sötétségben, „Milyen mélyre tudok menni?”

Most már kész van, megtudtátok. (Adamus nevet) Nem kell tovább folytatni ezt újra meg újra. De megtettétek. És nem azért, mert bolondok vagytok. Azért, mert valóban a tudatosság úttörői vagytok. Olyan mélyre mentetek az emberi érzelmekbe, amilyen mélyre csak tudtatok. Olyan mélyre mentetek a sötétségbe, amilyen mélyre csak tudtatok. És akkor eljön az a pont, amikor egyszerűen ráébredtek. Először is ráébredtek, hogy nincs halál. Még a halálban sem szabadulsz meg az életed fájdalmaitól. Nem. Csak visszajössz, és kezdődik előlről az egész. Általában ugyanabban a családban, ugyanazon a helyen, ahol az előző életedet élted. És aztán eljön az „Elég volt. Soha már.”

És most annyira itt tartunk. Soha már. Elég volt. Elég volt a játszmákból. Elég volt a kételyből. Elég volt a vég nélküli keresésből. Elég volt.

Gyönyörű vers Edgar Allan Poe-tól, gyönyörű vers, és nagyon sokféleképpen értelmezték. De végső soron, számomra, arról szól, hogy a narrátor, a férfi azt mondja: „Elegem van ebből. Most már másképp csinálom. És ahelyett, hogy folytatnám ugyanazokat a régi mintákat, ugyanazokat a régi megszokásokat, sohamár. Másképp fogjuk csinálni. És nem tudom...” – ez most az a narrátor, aki a vers bővített verziójában szerepel, amit még nem írtak meg, én írom most. A mesélő azt mondja: „Sohamár. Másképp fogom csinálni. Nem tudom, hogy az milyen, vagy hogy mit jelent, de tudom, hogy *van* valami több, és ezúttal abba megyek bele. Nem a sötétség bugyraiba, hanem a fénybe, a másik világokba megyek. Sohamár beleragadás és beleszorulás az emberi testbe. Sohamár egyetlen, lekorlátozott személyiség általi meghatározottság. Sohamár táplálkozás a tömegtudat vályújából. Sohamár.”

És a Shaumbra itt tart. Ezért beszélek most a halálról. Nem akként beszélek a halálról, mint végleges dolog, negatív dolog,

hátborzongató dolog, hanem mint egy sohamár-dolog. Sohamár nem megyünk vissza azokba a dolgokba, amikbe beleragadtunk és nem tudtunk kiszabadulni. Sohamár. Semmi szükség rá. *Semmi szükség rá.*

Most már, a sohamár állapotában, most már a másik világokba megyünk. Túllépünk a pusztán biológiai betöltődésen. Most már, a sohamár állapotában, rájövünk, hogy a gravitáció nem csak az a dolog, ami a Földhöz vonzza a dolgokat, hanem pont a gravitáció az a dolog, ami végül a bolygó energetikai szabadságát elhozza, ingyen energia, tiszta energia. Sohamár nem szorulunk be a régi gravitáció korláta közé. Soha többé. Vagy ahogyan már régóta mondjuk: „Elég volt. Végeztünk ezzel. Nem kell visszamenni és újracsinálni.”

Ha egyetlen üzenetem lehetne csak a mai nap, az ez lenne: nem kell többé visszamenned a régi mintákba válaszokat keresni! Ha eddig nem találtad meg őket, akkor azok nem azokban a mintákban vannak! Sohamár nem kell visszamenned, hogy folytasd ugyanúgy a dolgokat, ahogyan eddig csináltad, miközben más kimenetelt remélsz. Ez az örület definíciója ám. Sohamár!

Azt akarom, hogy érezzétek, amint ez visszhangzik a szívetekben és a lelketekben: „Sohamár.” Úgy, ahogy a holló ismételve kitartóan a mesélőnek: „Sohamár.”

(szünet)

Nem alkuszunk meg. Nem alkuszunk meg a gyötrődéssel. Olyan sokatok csinálta ezt vagy csinálja még mindig – gyötrődés. Sohamár nem hagyjuk, hogy a kételyek irányítsák az életet. Sohamár.

(szünet)

A holló. A hollótól a legtöbb ember fél. Az hiszik, hogy valami baljós halálhírnök, vagy pusztulást jelez vagy ilyesmi. Tegyük vissza a képernyőre holló barátunkat.

A holló az *És*, és attól függ, hogyan akarod értelmezni, hogyan akarod érezni az energiákat. Igen, a szenvedés és a fájdalom és a halál és a közelgő ítélet energiái, ezek is ott lehetnek, és ez rendben van. Lehetnek. De az *Ése*, és ennek a tekintélyes madárnak a valódi szimbolikája a Bölcsesség.

Érezd most ezt. Ennek a madárnak a bölcsességét.

(szünet)

Azt a képességét, amit úgy hívhatnánk, hogy próféciák sugalma, abban az értelemben, hogy átlátja a jövőd potenciáljait. Próféciasugalmak ettől a nagyszerű madártól.

(szünet)

Ennek a madárnak az erejét. A benne rejlő erőt, hogy a hatalmas csőrével és karmaival átszakíthatja a fátylakat, amik elválasztottak téged a többi világtól és a lelkedtől. Ez a holló át tudja szakítani azokat. Erős madár.

(szünet)

Vezetői energiák vannak benne.

Ha igazán beleérzel, az élet energiái vannak benne. Nem a haláléi.

(szünet)

Ez az *És*. Beszéltünk erről a legutóbbi Shoudban. Ez az *És*. Ez a madár nagy-nagy magasságokba tud szállni. Ez a madár szárnyal, ahogyan mi is tesszük most a *Remény szárnyain* ebben a Shoudsorozatban, szárnyalunk, felszállunk.

Ennek a madárnak nem a baljós természetéről, nem a sötétségről van tehát szó. Vannak, akik úgy fogják fel. Sok ember úgy fogja fel, részben programozottság miatt, és Edgar Allan Poe versei miatt. (Adamus nevet) De valójában szinte afféle előző életbeli kapcsolat van ezekkel a megszentelt szimbólumokkal. És ebben az esetben, a holló esetében, bizonyos ponton sok ember érezte úgy, hogy a halál előhírnöke volt. Mi belemegyünk az *És*be, és rálátunk ennek a madárnak az intelligenciájára és a bölcsességére, a repülési, szárnyalási képességére, a szépségére, az erejére és a nemességére. A nemességére.

Nem negatív dolog tehát, hacsak te úgy nem akarod. El tud vinni a sötétségbe, ha akarod, akárcsak a saját energiád. Bele tud vinni a sötétségbe. De képzeld most el egy pillanatra. Évekkel ezelőtt beszéltünk a Pakauwah-król** – emlékeztek a pakavákra? Olyasmi, mint egy totemállat. Azt hiszem, a legelső Shoudjaink egyikében volt ([itt](#)). Nos, ilyen pakavát tartani nagyon kényelmes dolog, mert csak kiválasztasz egy állatot, és az válhat interdimenzionálissá a nevedben. Mintegy vezet téged a másik dimenziók folyosóin. Elvezethet téged a halál dimenzióiba anélkül, hogy meghalnál, elvezethet téged az angyali világokba. Kicsit olyan, mint az állati energiák, amik téged szolgálnak.

El tudod képzelni egy pillanatra, hogy mondjuk most a holló kísérje a pakavádat? És ez a holló, ó, az erejével és a bölcsességével téged is vezetni tud, el tud vinni olyan helyekre, amiket el sem tudtál volna képzelni. Nagyobb megértésekre tud vezetni téged. A holló mint szimbólum tele van bölcsességgel. Elvisz téged a saját bölcsességedhez. Ez a holló lehet az idegenvezetőd, amint a másik világokban utazol, szó szerint az elmén túlra vezet téged ez a holló.

Vegyünk erre egy jó mély lélegzetet.

Ha szeretnéd, hívd most magadhoz ezt a hollót. Engedd be az életedbe, hogy kísérjen téged – akár az új pakavádként, akár úgy, hogy téged és a pakavádat kísér –, amint az elmén túlra utazol, a másik világokba.

A történetben, *A holló* című versben a narrátor beleragadt a saját elméjébe, a saját érzelmeibe. Nem vette észre, hogy a holló igazából azért jelent meg, hogy segítsen és elkísérje őt a másik világokba, az elmén túlra. Nem azért, hogy megpróbálja tagadni a halál miatti szomorúságot. Nem azért, hogy megpróbálja elnyomni a sötétséget, hanem hogy túlszárnyaljon rajta. Hogy elismerje, hogy létezik. Hogy befogadja, de soha ne ragadjon bele. És ebben az esetben a holló – a holló, amely képes arra, hogy az elmén túlra vigyen. Ahol is az elme – nos, ti mint elmés lények, próbáltok az elmén túlra menni, de általában az elméből teszitek ezt, majd pedig megállapítjátok, hogy „Hát, nem tudom, hogy kell ezt elmével csinálni.” És itt lép be a képbe a sárk... - heh, a sárkány, az is – a holló, és azt mondja: „Mi majd elviszünk. Én *te vagyok*. Az a részed vagyok, ami intelligencia és bölcsesség, és a szárnyak, amik repülni tudnak. Én majd elviszlek az elmén túlra. Elviszlek olyan helyekre, amik mindig is ott voltak.” De annyira bele vagy hálózva, bele vagy forrva a fénynek ebbe a nagyon meghatározott tartományába, hogy soha nem mentél oda. Amikor megpróbáltad, amikor megpróbáltál megnyílni, nem sikerült. Még akkor is, amikor extrém dolgokat próbáltál, mint a drogok vagy pszichedelikus utazások vagy ilyesmi, néha eljutsz

oda, de aztán mintha gumiszalag húzna, visszacsapódsz a helyedre. És ez még nehezebb, mert ha már egyszer átléptél a Túlra, a másik világokba, és láttad, aztán visszapattansz ebbe a világba, vissza a hétköznapi valóságodba, ez nagyon nehéz, mert akkor már tényleg tudod, hogy van odakint valami. De most már sikítasz, mert visszakerültél a börtönbe, és tudod, hogy odakint hatalmas tájak vannak teli csodás szépséggel, és már nem lehet a tiéd. Megízlelted, de nem lehet a tiéd. Bizonyos értelemben szinte jobb is lenne, ha soha nem ízlelted volna meg, most már igazi poklot élsz, ha ilyen drogokhoz vagy extrém cselekedetekhez folyamodsz, hogy kijuss a másik világokba. Nem kell ezt tenned. Itt van neked a holló, a te személyes kísérőd. Ez nem valaki más hollója. Nem az én hollóm. Ez a tiéd.

Használd az energiaszimbólumait. Használd az esszenciáját, hogy veled legyen. Ez nem a lelki vezető. Semmi ilyesmi. Nem fog hirtelen szebbé varázsolni téged. Ez a te képességed arra, hogy szárnyalj, hogy Túlra repülj. Nagyon nehéz ezt elméből csinálni, de így most már képes vagy Túlra szállni.

Vegyünk erre egy jó mély lélegzetet.

Az emberiség jósága

Mindjárt csinálunk egy merabh-ot, egy hosszabb merabh-ot, de előtte mondanék pár szót arról – amit már sokszor ismételtam, de most megint kívánczik az ismétlés – ez a ti bolygótok, ha még nem jöttetek volna rá, nagy tempóban változik éppen. És mindez terv szerint halad. Nem azért van, mert bárki bármit elrontott volna. Nem erről van szó. Ez mind része a revelációnak, ami most zajlik. Ez mind része az Apokalipszisnek, ami kicsivel kevesebb mint két éve kezdődött el.

Minden olyan nagyon gyorsan változik, és ezt nem fogjátok tudni idefent (a fejére mutat) megérteni. Tanulhattok, amennyit csak akartok, megpróbálhattok lépést tartani a hírekkel meg minden, de túl gyorsan történik. Most már muszáj képesnek lennetek kijönni az elméből egy kitágult, intuitív bizonyosság és bölcsesség állapotába. Különben az fog történni, hogy annyira gyorsan haladnak a dolgok, hogy belerázkódtok. Traumatizálódni fogtok, amit aztán megpróbáltok kibogozni, és logikát találni benne. Ebben most semmi logika nincsen. Tényleg nincs. Tehát, az a helyzet, hogy képesnek kell lenned megnyílni, szárnyalni.

A bolygón felfordulás felfordulást követ. A halálán van, és ez el fog tartani egy darabig. Lehetnek sötét időszakai a Földnek és az emberiségnek – legalábbis azt hihetitek, azok – néhány nagyon sötét időszak, de azok szó szerint a halálról és a feltámadásról szólnak. Nem negatívak. Az emberek ezen a bolygón jók. Tényleg azok. Ha visszaemlékszel a dalra, amit a bevezetőben játszottunk, még ott is ott a szöveg: „A jó emberek, a jó emberek felemelkednek”, és pontosan ez történik. Oly sok jóság van az emberekben, magában az emberiségben, bár néha nehéz ezt látni, mert csinálnak dolgokat. (Adamus nevet) Idegesítőek is tudnak lenni.

De mindent összevetve az emberiség nem akar pusztulást és homályt. Mindent összevetve az emberiség nem akar szenvedést. Vannak még mindig páran, akik hatalmi pozícióban vannak, és még mindig azt választják, mert az megerősíti a hatalmukat, mert az építi ki a hatalmuk alapjait. De most már messze túl sok a jóság az emberek szívében, ami előtör, és ami végül elhozza majd a változást.

Ami ezt elősegíti, az a fény és a tudatosság. Nem a szociális programok. Nem a, mit tudom én, jobb programozás a tévében vagy jobb könyvek. Semmi ilyesmi. A fény miatt van, a fény pedig azt mondja: „Előbújhatsz. A jóság, ami a szívedben van, ami oly sokáig rejtve volt, amitől sebezhetőnek érzed magad, vagy azt hiszed, hogy már nem vagy erős, az a fény most már előjöhet, és örvendezhet,

ahogy előbújik. És ahogy az a fény kijön, szorult helyzetbe fogja hozni a sötétséget, vagyis a tudattalanságot. Szorult helyzetbe fogja hozni azokat, akik a hatalomban és a szenvedésben utaznak. Nagyon meg fogja őket szorongatni. De végül nem fognak tudni védekezni a fénnel szemben. A fény túl ragyogó lesz, és egyenesen rájuk fog ragyogni, egyenesen bele a sötétségükbe, és meg fogja mutatni nekik a saját fényüket és a saját jóságukat.

Tehát, míg a Föld nehéz idők előtt áll, végig értenetek kell, hogy közben most a jóság is előtör. És egy ponton: elég jóság, elég fény az emberekből bolygószerte, ami szintén azt fogja mondani, „Sohamár. Nem tűrjük többé a régi hatalmi rendszereket és a szenvedést és az egyenlőtleségeket.” És tulajdonképpen amikor az emberiség eljut erre a pontra – elég jóság tör elő –, és azt mondják, „Sohamár, menjetek a pokolba! Komolyan, menjetek a pokolba! Ti mind, akik még mindig a saját hatalmatokban fürdőztök, és bántotok másokat, és csak játszadoztok a sötétrel, és próbáljátok ezt az egészet ránk kényszeríteni, menjetek a pokolba!” És hát, az a pokol az az, ami akkor jön létre, amikor ez a bolygó szintet lép. Beszéltünk erről Jami és a jövő kapcsán ([itt](#) és az [előző Shoudban](#)), a szétválás, amit Jami Foton Övnek, fénytalálkozásnak nevezett. Akkor ők mennek a pokolba, pontosan oda, ahová tartoznak. Mármint ez az *ő saját* pokluk. Ez az, amit *ők* akarnak, de nem feltétlenül az, amit az emberiség többi része akar.

Ez a fény, ez az emberi jóság most kiáramlik. És végül lehetővé teszi, hogy ez a bolygó továbblépjen az új emberi faj felé. Ez az új emberi faj nem is feltétlenül biológiai. Nem ilyen erősen elmés. Nem a szenvedés a mindene. A lélek a Földön végre örvendezhet. A démonok a pokolban vannak. És bármikor kijöhetnek, amikor csak akarnak egyébként – nem örökre rakjuk őket oda, csak addig a pontig, amíg ott a saját poklukban, a saját kis helyükön, abban az afféle al-Föld környezetben *ők kimondják*: „Sohamár.”

Vegyünk erre egy jó mély lélegzetet.

Merabh az önmagunktól való félelmen túlra

Elkezdjük most a merabh-ot, és azt kérem, hogy a merabh egész ideje alatt legyen az a szép hollós grafikánk a képernyőn.

(elindul a zene)

Emlékeztetőül az elég voltra, a sohamárra. Emlékeztetőül arra, hogy amit sokan halámadárként fognak fel, az valójában életmadár. A madár, amely szárnyal.

Vegyetek egy jó mély lélegzetet.

(szünet)

Ah, tudjátok, időnként tényleg rámtör, hogy bárcsak ott lennék veletek a Földön. De akkor nem tudnám azt csinálni, amit csinálok. De időnként ezt érzem, és tudom, hogy ilyenkor gúnyolódtok, hogy „Ja, persze. Akkor gyere le!”

Annyira kivételes időszakban éltek most!

Ah, ha ott lehetnék, és megtapasztalhatnám ezt az intenzitást, a változásokat, amik történnek, a fényt, ami beáramlik! Muszáj megnyílnotok erre, különben csak a hétköznapi emberi életet fogjátok látni. De ó, ami most történik, ami most igazából történik a Földön, az kivételes!

(szünet)

Nos, bármit csinálhatsz. Bármit csinálhatsz – és ezek nem csak hangzatos szavak, bármit tehetsz – amint abbahagyta, hogy félsz magadtól.

Bármit tehetsz, ha abbahagyta azt, hogy félsz önmagadtól. Csupán ez az önmagadtól való félelem az, ami valaha is visszatartott, tényleg. Ráfoghatod más dolgokra. Kitalálhatsz nekem mindenféle kifogást, miért nem csináltad ezt vagy azt. De az a helyzet, hogy bármit megtehetsz.

Kihajózhatsz ezekbe a másik világokba, és közben továbbra is ember maradsz, és Mester maradsz a Földön, és továbbra is találkozol sötétséggel, és vannak jó és rossz napjaid. Bármit megtehetsz, amikor abbahagyta az önmagadtól való félelmet.

És ez volt a valódi félelem. Nem a halál. A valódi félelem önmagadtól volt. „Mit fogok tenni? Valami hülyeséget? Ha velem lesz ez a hatalmas holló, a vezetőm a másik világokban, mit fogok kezdeni vele? El fogok tévedni? Tönkre fogok tenni dolgokat? Megint el fogom szűrni?”

Sohamár.

Sohamár.

Amikor elérkezel arra a pontra, hogy többé nem félsz önmagadtól – nem a kinti világokról beszélek vagy bűncselekményről, miközben egy sötét éjszaka egyedül sétálsz haza, vagy hogy valaki mindenedet elveszi, vagy valaki démoni átkot szór rád. Az önmagadtól való félelemről beszélek.

(szünet)

Ez a legnagyobb félelem, ami létezik, hogy ki vagy valójában, és mire vagy képes. Azt hiszem, adtatok is magatoknak okot a félelemre, mert előző életeitekben csináltatok – *ehhem!* – érdekes dolgokat a hatalommal, a bántással, a sötétséggel.

Az út során oly sokatok keveredett sötét dolgokba. Nagyon érdekes volt figyelni. Yeshua ideje után sokszor vallásorientált életetekbe jöttetek vissza – a bolygó vallásainak megalkotóiként, alapítóiként. Néhány vallás már jelen volt, de nagyon-nagyon sok új volt, és azokat is, amelyek már jelen voltak, segítettetek átalakítani.

Érdekes volt. Nagyon sokatok ezután alaposan belement a sötét irányzatokba, nagyon-nagyon érdekes váltás azok után, hogy sokan korai keresztény vagy gnosztikus szerepben voltatok. És aztán boszorkányságba kezdtetek, boszorkánymesterek lettetek, belementetek a sötétségbe. Miért? Miért?

Egy pszichológus azt mondaná, egy new age-es pszichológus azt mondaná, „Hát, ehhez vonzódtatok. Gyengék voltatok. Vagy szégyenérzetetek volt bizonyos dolgok miatt, amiket az egyházban csináltak, és kiléptetek.” Elfordultatok a tanításoktól, mert annyira, nos, merevvé és szenvedésközpontúvá váltak, hogy inkább kiléptetek. És amikor kísértáltatok a vallások kapuin, egyenest belegyalogoltatok a sötétség kapujába, a varázslásba, a boszorkányságba.

Lenyűgözött benneteket, totálisan lenyűgözött azzal, hogy mi mindenre képes. És félelmetes is volt, mert, tudjátok, az ilyen sötétségben, ahol egy boszorkány vagy egy varázsló jár, abban a sötétségben mindig ott a nagyúr. *Mindig* ott a nagyúr. Még csak nem is úgy, mint a vallási rendek feltételezett istene. A nagyúr sokkal közelebb volt, sokkal jobban tudott dolgokról, sokkal jobban jelen volt.

Az emberiség vallásainak istenei mindig távoliak voltak, de a sötétség nagyura, az mindig ott van. Lenyűgözött benneteket a sötétség, a hatalom. Mindvégig félve a nagyurat, mindvégig azt ígérve, hogy alázatosan szolgáljátok a sötétség nagyurát. Azt ígérve, hogy engedelmeskedtek.

Ó, igen, alaposan kitanultátok a boszorkányságot. Megtanultatok az energiákkal dolgozni. Mantrákat, kántálásokat találtatok ki, vagy azt, hogy bájitalokat kell készíteni. Mindez lószar volt. Ez makyo. Arra volt jó, hogy eltereljen benneteket. Arra volt jó, hogy elhitesse veletek, hogy csináltok valamit, és ha helyesen követitek a rituálékat, akkor nagy erők birtokába kerültök.

Semmi szükségetek nem volt erre az egészre, csak mondom, de szolgált egy célt. Megcsinálhatnátok most ugyanazokat a varázslásokat, és nem működnének olyan jól.

De a lényeg az, hogy nem azért mentetek bele a sötétségbe, mert menekültetek az egyháztól, vagy túlságosan lenyűgözött a hatalom és a sötétség. Mint már mondtam, ez pusztán azért volt, mert volt. És hogy igazán megértsétek a fényt, mivel a Krisztustudatosság Földre hozásának résztvevőiként, ahhoz, hogy tényleg megérthessétek a fényt, meg kellett tapasztalnotok a sötétet. Kreálnotok kellett egy nagyurat. Bele kellett merülni a sötét varázslatokba. Nem mindegyikőtök tett így, de legtöbben így vagy úgy megtettétek.

És egy részről ez nagyon üdítő volt. *Nagyon* élénknek éreztétek magatokat a sötétségben. Annyira élőknek éreztétek magatokat ebben a varázslós közegben, mint még soha. Szinte kigúnyoltátok azokat, akik a másik oldalon álltak, a fény oldalán, a jóság oldalán. Szinte kinevettétek őket, mert ennyire elevennek még sosem éreztétek magatokat.

De ugyanakkor nagy félelemben is voltatok. Egész idő alatt. Rettegésben a sötétség urától.

Mit fog veled tenni az a nagyúr?

Miféle varázslatokat tud ez a nagyúr?

Mennyi engedelmességet kell tanúsítanod és letéteményezned ennek a nagyúrnak ahhoz, hogy a kegyeiben maradj?

(szünet)

Belemerültetek, mert ott volt, és mert végső soron értékes bepillantásokat és megértéseket adott nektek önmagatokról; megértéseket és bepillantásokat a Krisztustudatosság valódi természetébe.

Nem lehet kizárólag a fényen át nézni a Krisztustudatosságot. Bele kellett mennetek, és meg kellett vizsgálnotok azt a sötétségen keresztül is. És ez az, amit most elhoztok. Ez az, amit magatokkal hoztok most ebbe az életbe. Kiemelkedtetek abból a sötétségből. Ó, néhányótok keresztülment azon, amit én a Vörös Oroszlán hatásnak nevezek, a tiszta rémület és rettegés, de kiemelkedtetek abból a rémálomból. És most itt vagytok.

Egy percre sem aggódom amiatt, hogy bármelyikőtök valaha is visszamegy, visszatér a boszorkányos időszakához, mert egy dolgot megtanultatok. Hogy az visszaüt rátok. Ez nem karma. Ez csak energia: kivetítesz energiát, ami aztán akképp szolgál téged. Nem tartok tehát attól, hogy bármelyikőtök valaha visszaélne a, nos, hívhatjuk hatalomnak, de valójában csak a saját energiád az.

(szünet)

Bármit megtehetsz. Elutazhatsz másik világokba. Új létidőket élhetsz a múltban. Igen, a múltban. Mondhatnád, hogy „De hát ez az

utolsó életem a Földön.” Igen, de képes vagy szó szerint új életeket is teremteni a múltban.

Ráébredhetsz saját nagyszerűségedre, saját fényedre. Bármit megtehetsz, amíg már nem félsz saját magadtól.

Igazából attól félték, amit hatalomnak hívtatok. Attól, hogy elkövetitek ugyanazokat a hibákat. Attól, hogy bántani fogtok másokat. Ez egy jó nagy félelem, hogy másokat bántasz. Azt nem akarod.

És még attól félték, ami a boszorkányság idejéből ered; hogy mit fogtok önmagatokból felfedezni. Mi van, ha azt találjátok, hogy csak sötétség van odabent? A nagyurak ezt mondták nektek. Azt mondták: „Minél mélyebbre mész magadban, annál több sötétséget találsz.”, és erre biztattak. Arra biztattak: „Engedelmeskedj a belső sötétségednek!”

Így hát mind a mai napig cipelsz egy félelmet önmagadtól, de már túlléptünk ezen. Már túlléptünk a sötétség játszmaín.

Néhányan, hallom, most azt mondjátok: „Igazán, tényleg túlléptünk?” Próbálj meg visszamenni! Csak próbáld meg. Tényleg. Ha még mindig azt hiszed, hogy ismét bele tudsz gabalyodni, ha még mindig azt hiszed, hogy sötétséggel vagy tele, menj bele! Csak menj oda! Komolyan mondom. Ha még mindig azt hiszed, hogy ott van benned az a mély sötétség, csak menj oda!

Azt hiszem, nem ez az a tanács, amit egy Nagy Felemelkedett Mestertől várnátok. Ó, de én komolyan mondom, mert tudom, hogy mit fogtok találni. Én már tudom.

Úgyhogy menjetek oda, és meglátjátok, mi történik. Ha még mindig azt hiszed, hogy sötétségmaradványokat cipelsz, hogy még mindig beszippanthat vagy befolyásolhat a sötét, és visszakerülhetsz a

boszorkányos meg boszorkánymesteres, kántálós, varázsigés időszakodba, próbálj meg odamenni most!

Azért is mondom ezt, mert ez az egyik dolog, amitől még mindig félsz magadban, „Még mindig cipelem azt a sötétséget.”

Bármit meg tudsz tenni, amint túllépsz az önmagadtól való félelmen.

Szeretném megragadni ezt az alkalmat most itt a Shaumbrával, veletek, hogy elmondjam:

Önmagadon belül semmi félnivaló nincsen.

Lehet, hogy egy előző életben, lehet, néhányuk most épp ezen megy keresztül, és azt érzed most az álomszakaszaidban. Lehet, hogy ők épp abba mennek bele, de nincs mitől tartanod.

Hogy mi van valójában ott? Mi van a mélyén? A te tudatosságod. A te képzeleted. Az mind a te álmod, mind a te fényed, ami benne van. Az van ott. Menj bele! Derítsd ki! Menj bele!

Páran azt mondjátok: „Nem, évekig csináltam ezt. Belementem és felfedeztem.” Nem, nem tetted. Kerülgetted a félelmedet önmagadtól, a félelmedet attól, hogy csak egy halandó lény vagy, meghalsz, és ennyi volt. A félelmedet attól, hogy egy sötét, rossz lény vagy, és a múltban egy nagyhatalmú, sötét lény voltál.

Mikor ilyen belső utazásokat teszel, azok nagyon gyakran pszichések. Nem mély utazások, mert féltél attól, hogy belemenj. Ugyanúgy féltél, ahogy a versben, *A hollóban*, a narrátor félt önmagától, a saját sötétségétől. Félt, hogy a holló egy baljós jel, és ezért benne maradt a félelemben, félelmeket élt, és félelemben halt meg.

(szünet)

Menj bele, és olyan dolgokat fogsz fölfedezni, amiket szavakba sem tudok önteni itt. Föl fogod fedezni a saját jóságodat és a saját Isten-ségedet.

Bármit megtehetsz – és ezek nem csak szavak, nem csak úgy mondom ezt – de a félelmed önmagadtól, az tartott vissza. Nem a külvilágtól való félelem. Nem valamiféle sötét nagyúrtól való félelem, hanem a saját magadtól való félelem.

Itt az idő, hogy itt és most szembenézz ezzel. Itt az idő, hogy szembenézz önmagaddal.

Vegyél egy jó mély lélegzetet, és halld meg a holló hívását, „Sohamár.”

„Nem félek többé magamtól. Miért félnék a saját lényemtől, a saját jóságomtól? Miért félnék attól, ami a saját fényem és a saját Én Vagyok?”

(szünet)

Vegyünk egy jó mély lélegzetet a bármibe – *bármibe* – amint túllépsz a félelmen – magadtól.

Vegyünk egy jó mély lélegzetet és érezzünk bele a hollóba – az erejébe, a nagy-nagy-nagy bölcsességébe.

Azt mondják, a holló hallja a jövődöléseket, hallja magában a próféciák súgását, és ez így van. Ez azt jelenti, hogy ismeri a saját útját. Nem fél a saját útjától. Soha nem fél attól, hogy találkozzon önmagával.

Sohamár, drága Shaumbra.

Sohamár.

Sohamár kétség, hezitálás, szenvedés. Tudjátok a listát. Ismeritek a saját sohamár-listátokat.

Vegyünk egy mély lélegzetet együtt, és most bontsatok szárnyat a hollótokkal, és engedjétek magatokat szállni.

(szünet)

Érdekes idők következnek a bolygón. De ne feledjétek, nem ti vagytok a káosz és a sötétség okozói. Nem ti vagytok azok.

Sokatok még mindig magára veszi ezt. Néhányan emlékeztek, hogy amikor gyerekek voltatok, azt hittétek, hogy a családi problémák miattatok voltak; ha jók lennétek, nem történne ilyesmi. Ó, milyen sokan hittétek ezt, és magatokra vettétek az egész terhet.

Ahogy a Föld keresztülmegy a változásain és a revelációin, lásd, hogy nem te okoztad azokat! Te az vagy itt most, aki a fény lehetőségeit hozod.

Sohamár nem veszed magadra és hiszed azt, hogy te okozod a sötétséget és a rosszat odakint. Nem te okozod. Te az vagy, aki a fényt hozza. Te az vagy, aki tartja a lámpást, hogy mindenki megpillanthassa a saját jóságát.

Ezzel tehát, drága Shaumbra, vegyünk együtt egy jó mély lélegzetet, egy nagyon nagy, mély lélegzetet. Soha már.

És külön nagy köszönet Edgar Allan Poe-nak, aki egész idő alatt itt volt velünk ezen a Shoudon. Tudom, páran éreztétek azt az energiát, végig itt volt. Nem akartam előre bejelenteni vendégként, mert akkor vele lettetek volna elfoglalva, és nem figyeltetek volna rám. De köszönjük neked, drága Edgar Allan Poe, a nagyszerű műveket, amiket alkottál, a nagy megértéseket, és a hatalmas tehetséget!

(leáll a zene)

Drága Edgar azóta sem reinkarnálódott. Talán hamarosan, de ezen az oldalon maradt, és gyakran tanít a hollóról az Új Földeken.

Sohamár.

Ezennel, drága Shaumbra, drága barátaim, drágák, nagyon szeretlek benneteket. Adamus vagyok a Szuverén Birodalomból. Köszönöm!

*Tóth Árpád fordítása

**későbbi fordításokban „pakua”

Fordította: Lőrincz Andrea • <https://biborkormagyarul.dorik.io/>

Drága Embertársam! Remélem, értékes volt számodra ez az üzenet.

Mennyit ér ez Neked? Ki tudod fejezni a mértékét?

Mi sem, akik azon dolgozunk szívvel-lélekkel, időnkkel és évtizedek alatt megszerzett szaktudásunkkal, hogy ez eljuthasson Hozzád.

Jelenleg itt, a Földön, mégis a pénz az értékmérő.

Ha úgy érzed, Megengedheted Magadnak, kifejezheted az energiának ebben a formájában is, mennyit adott Neked a munkám:

Lőrincz Andrea • Erste Bank • 11600006-00000000-75452461

GIBAHUB HU80 1160 0006 0000 0000 7545 2461

Biztonságos és egyszerű bankkártyás lehetőség akár devizában is:

revolut.me/zaeleis

Köszönöm, hogy Vagy és ragyogsz!